

UCHWAŁA Nr 70 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1970 r.

w sprawie zasad korzystania ze świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowiskowego.

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Za świadczenia zakładów lecznictwa uzdrowiskowego uważa się:

- 1) leczenie prowadzone przez prewentoria uzdrowiskowe, sanatoria uzdrowiskowe lub przez szpitale uzdrowiskowe,
- 2) leczenie ambulatoryjne prowadzone przez:

- a) przychodnię uzdrowiskową lub
- b) lekarza posiadającego odpowiednie kwalifikacje z tytułu pracy w zakładzie lecznictwa uzdrowiskowego.

2. Leczenie ambulatoryjne jest przeznaczone dla osób skierowanych na wczasy lecznicze, jak również dla osób korzystających z wczasów wypoczynkowych lub organizujących indywidualnie swój pobyt w uzdrowisku.

§ 2. Z leczenia uzdrowiskowego może korzystać tylko osoba, która ze względu na stan zdrowia została na takie leczenie zakwalifikowana przez lekarza na podstawie odrębnych przepisów.

§ 3. 1. Program leczenia uzdrowiskowego ustala lekarz zakładu lecznictwa uzdrowiskowego.

2. Kuracjusz obowiązany jest przestrzegać zaleceń objętych programem leczenia uzdrowiskowego oraz stosować się do regulaminów zakładów lecznictwa uzdrowiskowego.

3. Kuracjusz, który nie przestrzega zaleceń objętych programem leczenia uzdrowiskowego albo w sposób szkodliwy dla zdrowia lub uciążliwy dla otoczenia narusza uporczywie lub złośliwie regulamin zakładu prowadzącego leczenie, może być zgodnie z regulaminem przedterminowo wypisany z zakładu lecznictwa uzdrowiskowego lub przedterminowo wyłączony z leczenia ambulatoryjnego.

4. Jeżeli przedterminowe wypisanie lub wyłączenie z leczenia (ust. 3) dotyczy osoby odbywającej leczenie uzdrowiskowe bezpłatnie lub za opłatą ulgową, kierownik zakładu zawiadamia o tym instytucję, która wydała skierowanie na leczenie, oraz zakład pracy, jeżeli kuracjusz jest pracownikiem.

§ 4. Wysokość opłat za leczenie uzdrowiskowe ustalają:

- 1) dla zakładów przeznaczonych dla ogółu ludności oraz innych zakładów objętych wykazem określonym w § 11 — organy właściwe w myśl przepisów o ustalaniu cen za usługi wykonywane dla ludności,
- 2) dla pozostałych zakładów — organy i instytucje prowadzące dany zakład lecznictwa uzdrowiskowego.

Rozdział 2.

Leczenie bezpłatne lub za częściową odpłatnością.

§ 5. 1. Za leczenie w szpitalu uzdrowiskowym nie ponoszą opłat:

- 1) osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia oraz
- 2) osoby prowadzące gospodarstwo rolne, z którego przychód ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego nie przekracza 13.200 zł, oraz członkowie rodzin tych osób, będący na ich wyłącznym utrzymaniu.

2. Inne niż określone w ust. 1 pkt 2 osoby prowadzące gospodarstwo rolne i członkowie rodzin tych osób, będący na ich wyłącznym utrzymaniu, są uprawnione do leczenia w szpitalu uzdrowiskowym za częściową odpłatnością wynoszącą:

- 1) 35% opłat pobieranych w państwowych przedsiębiorstwach uzdrowiskowych, jeżeli przychód danego gospodarstwa ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego nie przekracza 20.000 zł,
- 2) 50% opłat określonych w pkt 1, jeżeli przychód danego gospodarstwa ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego nie przekracza 30.000 zł, lub
- 3) 70% opłat określonych w pkt 1, jeżeli przychód danego gospodarstwa ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego nie przekracza 40.000 zł.

3. Osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1, skierowanym do szpitala uzdrowiskowego, przysługuje zwrot kosztów przejazdu w obie strony II klasą pociągu osobowego, a w braku połączenia kolejowego — przejazdu autobusem Państwowej Komunikacji Samochodowej, lub II klasą pociągu pośpiesznego, jeżeli odległość od miejsca zamieszkania kuracjusza do uzdrowiska wynosi powyżej 300 km i brak jest bezpośrednio połączenia pociągiem osobowym.

§ 6. 1. Za leczenie w sanatorium uzdrowiskowym nie ponoszą opłat:

- 1) osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia oraz
- 2) dzieci w wieku do lat 15 rolników określonych w § 5 ust. 1 pkt 2.

2. Dzieci rolników, o których mowa w § 5 ust. 2, są uprawnione do leczenia w sanatorium uzdrowiskowym za częściową odpłatnością wynoszącą odpowiednio 35%, 50% lub 70% opłat pobieranych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe, jeżeli zachodzą okoliczności określone w pkt 1—3 powołanego przepisu.

3. Osobom określonym w ust. 1 pkt 1 przysługuje zwrot kosztów przejazdu w obie strony na leczenie uzdrowiskowe na zasadach określonych w § 5 ust. 3.

§ 7. Za leczenie w prewentorium uzdrowiskowym nie ponoszą opłat pracownicy zatrudnieni przy pracach uznanych za szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia.

§ 8. 1. Do leczenia w prewentorium uzdrowiskowym za częściową odpłatnością uprawnieni są: ubezpieczeni, osoby pobierające emerytury lub renty, inwalidzi wojenni i wojskowi oraz członkowie rodzin tych osób, a także studenci.

2. Wysokość opłat określonych w ust. 1 ustala się na zasadach stosowanych przez Fundusz Wczasów Pracowniczych za korzystanie z 21-dniowych wczasów leczniczych.

3. Osobom pobierającym renty lub emerytury, inwalidom wojennym i wojskowym oraz członkom rodzin tych osób uprawnionym do świadczeń leczniczych, a także studentom i pracownikom wymienionym w § 7 przysługuje zwrot kosztów przejazdu na zasadach określonych w § 5 ust. 3.

§ 9. Za uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne nie ponoszą opłat osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia.

§ 10. Osoby wymienione w § 5—9 nie ponoszą opłat za leczenie uzdrowiskowe lub korzystają z leczenia uzdrowiskowego za częściową odpłatnością pod warunkiem otrzymania odpowiedniego skierowania wystawionego przez właściwą w tym zakresie instytucję.

§ 11. 1. Wykaz zakładów, do których wydawane są skierowania na leczenie uzdrowiskowe bezpłatne lub za częściową odpłatnością, ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych oraz Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zakładów lecznictwa uzdrowiskowego przeznaczonego dla osób uprawnionych do korzystania z pomocy leczniczej służb zdrowia podległych Ministrom Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych lub Komunikacji.

§ 12. 1. Skierowania na leczenie uzdrowiskowe wydają:

- 1) do szpitali uzdrowiskowych prowadzonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej — zakłady społeczne służby zdrowia ustalone przez tego Ministra,
- 2) do sanatoriów uzdrowiskowych i prewentoriów uzdrowiskowych prowadzonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, rady narodowe lub związki zawodowe — organy związków zawodowych i inne instytucje dysponujące skierowaniami,
- 3) na leczenie ambulatoryjne — właściwe terenowo zakłady społeczne służby zdrowia oraz instytucje prowadzące zorganizowane wczasy pracownicze lub wczasy lecznicze,
- 4) do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych przez Ministrów Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych lub Komunikacji — organy ustalone przez właściwego ministra.

2. Tryb wydawania skierowań ustala się:

- 1) do zakładów określonych w ust. 1 pkt 1 i na leczenie ambulatoryjne określone w ust. 1 pkt 3 — Minister Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 2) do zakładów określonych w ust. 1 pkt 2 — Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 3) do zakładów określonych w ust. 1 pkt 4 — właściwy minister.

§ 13. 1. Osoby, które otrzymały skierowanie do szpitala uzdrowiskowego, sanatorium uzdrowiskowego lub prewentorium uzdrowiskowego, w razie uzasadnionych przeszkód uniemożliwiających rozpoczęcie leczenia w terminie określonym w skierowaniu są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym właściwy zakład pod rygorem utraty uprawnień wynikających ze skierowania.

2. Zawiadomienie dokonane w myśl ust. 1 nie uprawnia do przedłużenia okresu leczenia ustalonego w skierowaniu.

Rozdział 3.

Orzekanie o czasowej niezdolności do pracy w związku z korzystaniem przez pracowników z leczenia uzdrowiskowego.

§ 14. 1. Pracownik odbywa leczenie w szpitalu uzdrowiskowym w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

2. Pracownik odbywa leczenie w sanatorium uzdrowiskowym w okresie przysługującego mu urlopu wypoczynkowego, z wyjątkiem wypadków, gdy:

- 1) okres leczenia jest dłuższy od przysługującego pracownikowi urlopu albo
- 2) pracownik nie nabył uprawnień do urlopu lub wykorzystał urlop w danym roku kalendarzowym, a bez-

zwłoczne przeprowadzenie kuracji jest warunkiem przywrócenia zdolności do pracy albo

3) potrzeba przeprowadzenia leczenia została stwierdzona w związku z zagrożeniem chorobą zawodową, z wypadkiem przy pracy lub chorobą mającą związek ze szczególnymi właściwościami lub warunkami pracy (służby).

3. Pracownik odbywa leczenie w prewentorium uzdrowiskowym w ramach urlopu wypoczynkowego, chyba że okres leczenia jest dłuższy od przysługującego pracownikowi urlopu.

4. W wypadkach określonych w ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pracownik odbywa leczenie w okresie przysługującego mu urlopu wypoczynkowego, z tym że pozostałą część leczenia odbywa w okresie czasowej niezdolności do pracy, a w wypadkach określonych w ust. 2 pkt 2 i 3 — w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

5. W razie gdy bezzwłoczna potrzeba przeprowadzenia leczenia w prewentorium uzdrowiskowym została stwierdzona w związku z zagrożeniem chorobą zawodową, z wypadkiem przy pracy lub chorobą mającą związek ze szczególnymi właściwościami lub warunkami pracy (służby), a pracownikowi w danym roku kalendarzowym przysługuje do wykorzystania wyłącznie urlop dodatkowy, leczenie w prewentorium uzdrowiskowym odbywa się w okresie urlopu dodatkowego, a jeżeli okres tego leczenia jest dłuższy od przysługującego pracownikowi urlopu dodatkowego — pozostała część leczenia odbywa się w okresie czasowej niezdolności do pracy.

6. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do pracowników odbywających leczenie uzdrowiskowe ambulatoryjne w ramach wczasów leczniczych.

§ 15. W wypadkach uzasadnionych stanem zdrowia oraz warunkami odbywania podróży do uzdrowiska w obie stro-

ny — okres czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby określony na zasadach podanych w § 14 może ponadto obejmować czas trwania podróży, jednak nie więcej niż 2 dni.

§ 16. Tryb i uprawnienia do orzekania o czasowej niezdolności do pracy w związku z leczeniem uzdrowiskowym ustalają przepisy o zasadach kwalifikowania do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 17. 1. Osoby uprawnione do korzystania z pomocy leczniczej służb zdrowia podległych Ministrom Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Komunikacji korzystają ze świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego na zasadach ustalonych przez tych ministrów.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Komunikacji określi odpowiednio zasady udostępniania leczenia uzdrowiskowego:

- 1) osobom uprawnionym do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych przez wyodrębnione służby zdrowia oraz
- 2) osobom uprawnionym do pomocy leczniczej wyodrębnionych służb zdrowia w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego przeznaczonych dla ogółu ludności.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz